

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ
ΜΕΤΕΡΝΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1952

Ε.Υ.Δ. Γ.Ε. Κ.Α.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΤΑ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Συγκεντρώσαμε στις σελίδες που ακολουθούν όλα τα ποιήματα του "Αγγελου Σικελιανού, που δημοσιεύθηκαν σε περιοδικά και σ' εφημερίδες (ἀπ' τὰ νεανικά ὡς τὰ τελευταῖα) ἀλλὰ δὲν τυπώθηκαν σὲ κανένα βιβλίο του. Ἔτσι, ἡ μελέτη τοῦ ἔργου τοῦ Σικελιανοῦ θὰ μπορεῖ νὰ νὰ βασισθεῖ σὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεία.

Η "ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ,,

BALLADES

1

Παντρεύονται δυὸ σύγνεφα
Μὲς τῆ σιγῇ τῆ στοιχειωμένης·
Ἡ μαύρη Νύχτα εἶνε νουνὸς
Βρυκόλακες οἱ καλεσμένοι.
Μέσα στὰ δάση—ιδεὲς—δυὸ νηοὶ
Τὸ πρῶτο δίνουνε φιλί τους·
Ζηλεύει ὁ γάμος τ' Οὐρανοῦ,
Καὶ πέφτει — ὦϊμέ — στὴν κεφαλή
[τους!]

2

Ἄσπρη μὲς ὁ πύργος λάμπες βγάνει...
Ἐκεῖνος ἀπὸ ἀγκάθια ἓνα στεφάνι,
Κ' ἐκεῖνη ἀπ' τὴ λευκὴ τῆς πασχαλιῆς
Τὸ γάμο τους ἀπόψε ἡ Μοῖρα κάνει
Μὲ τὰ στεφάνια ἐκεῖνα τὰ παληά...
Νά, ποὺ τ' ἀλλάζει! Ἐκεῖνος θὰ πεθάνῃ
Μὲ μέτωπο σὲ κλώνους ἀνθηροῦς,
Κ' ἐκεῖνη μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι·
Καὶ τώρα ποὺ κ' οἱ δύο εἶνε σβυμμένοι,
Μὲ τὴν Ἀγάπη τους τὴν πεθαμένη
Τοῦ γάμου ἀρχίζει ἡ Μοῖρα τοὺς
[χοροῦς.

3

Ἄχνη, σὲ βαθειὰ βάσι ἀπὸ σκοτάδι,
Τοῦ πύργου ἢ Κόρη, ἀγάλια περπατεῖ...
Πάντα, σὰ σκοτεινιάζει τ' ἄγριο βράδου
Ἐνα τραγούδι μέσα τῆς ζυτεῖ,
Καὶ λέει «ὦ! ναί! σὲ βλέπω· τ' ἄσπρο
[σου ἄτι
Μέσα ἀπ' τὰ δάση φαίνεται ἀστραπή·
Ἐχάθηκες! Δὲ στέκεσαι κομματί,
Σκιάζεσαι τάχα ἢ Δόξα τί θὰ πῆ;

Δὲν ἤρθες ἄλλο! Μήνυμα μοῦ κρένει·
Ἡ ἀσπίδα του τὴ δόξα ἔχει διαβῆ
Ψηλὰ στημένη, ὁ Ἥλιος ἄμα βγίνει
Πάντα σὰν Ἥλιος νίκης θὰ προβῆ.

Κρυφὰ τὴν πανοπλία σου εἶχανε
[κλείσει
Στὴν κάμαρα βαθειὰ τὴ μυστικῇ.
Σὲ χρόνια, ἡ καρδιά μου εἶχε ποθήσει
Νὰ ἰδῶ, τί τάχα κλειέται μέσα κεῖ.

Καὶ μιὰ νυχτιὰ μ' ἀπόφασι ζωσμένη
Τῇ θύρα ἀνοίγω ἐκεῖνη τὴ χρυσεῖ.

Τὴν πανοπλία βλέπω ἀραχνιασμένη
 Νὰ στέκη δλόρτη, δλόρτη ὅπως ἐσὺ!

Τὸ χέρι μου σφιχτὰ τὴν ἀγκαλιάζει
 Καὶ τ' ἀδειανὰ τὰ μάτια τῆς φιλῶ.
 Μαῦρος σκορπηὸς στὰ μάτια τῆς
 [φωληάζει
 Καὶ μοῦ κεντᾶει τὸ χεῖλος τὸ ἀπαλό.

Χλωμὴ σὰν τὸ κερί —δυστυχισμένη! —

Στὰ πόδια τῆς μὲ μιᾶς πέφτω νεκρή.»
 Ἔπειτα λέγει ἐκεῖθε γυρισμένη
 — Ἄχ! ἔλα ἀχτίνα πάρε με, πικρή!

Βγαίνει ἀπ' τὰ νέφια τώρα τὸ φεγγάρι.
 Πέφτει τὸ φῶς· καὶ εἶν' ὄλα φωτεινά.
 Τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀχτίνες εἶχαν πάρει
 Τὸ φάντασμα· δὲν εἶνε πουθενά.

Περ. «Ὁ Διόνυσος», Τόμ. 2, Ἄπρ. 1902, σελ. 211-12.

ARS MINIMI

1

Στὸ ρόδινο θαμπὸ ἀντιφέγγισμα
 Τοῦ κρυσταλλένιου σου καθρέφτη
 Σὰν πεταλούδα εἶδα τὸν ἴσκιό σου
 Σὲ λίμνη ὑδράργυρου νὰ πέφτη.

Καὶ τὰ νερά του ἐθολωθήκανε
 Καὶ μαγευτήκανε τὰ βύθια
 Καὶ τώρα λίμνη μέσα ἐγεῖνηκεν
 Ἄπο' Ἀνεραΐδας παραμύθια.

Καὶ μὲς τὰ κύματα τὰ πράσινα
 Καὶ στὸ ἀφρισμένο μέσα λίκνο
 Τὴν πεταλούδα βλέπω νᾶρχεται
 Μὲ τὸν τραγουδιστὴ τὸν κύκνο.

2

Μ' ἀκοῦς; θὰ πάρωμε ἄλογα
 Γοργότερα ἀπ' ἀγέρι
 Ἄπο' τὰ δάση ἀνάμεσα
 Στὸ τρέξιμο γοργά.
 Κι ἂν θὰ μᾶς πάη ὀλούθενε
 Κι ὀλούθε ἂν θὰ μᾶς φέρη,
 Νὰ μὴ μᾶς φτάνη ἡ Μοῖρα μας
 Ποῦ θὰ μᾶς κυνηγᾷ.

Μὲ τὰ σπιρούνια, ἀλύπητα
 Τὰ κάτασπρα πλευρά τους
 Νὰ τοὺς χτυπᾶμε, ἀγάπη μου,
 Καὶ ὁ δρόμος ὁ γραφτὸς
 Ποῦ στὴ ζωὴ μας μέλλεται
 Νὰ σβύνη ὀλόγουρά τους
 Καὶ τρέχοντας καὶ τρέχοντας
 Μὲ τὰ γοργὰ φτερά τους
 Νὰ φτάσωμε τὸ θάνατο
 Πρὶν νὰ μᾶς φτάσῃ αὐτὸς.

3

Λένε, πὼς κάπου ἐξέφυγε
 Κάποιο τρανὸ λιοντάρι
 Καὶ πὼς τὸ καβαλλίκευε
 Μιὰν ὀμορφη Κυρά
 Πὼς ἀπ' τὴ χαίτη τῶπιασε
 Καὶ μὲ γοργὸ ποδάρι
 Τὴν ἔφερε τρεχούμενο
 Στῆς Δήθης τὰ νερά.

Νεραΐδα λὲν πὼς ἦτανε
 Καὶ παλληκάρι τὸ ἄλλο
 Ποῦ τὴ μορφὴ του ἐμάγεψε

σὲ σχῆμα λιονταριοῦ
Καὶ τώρα, αὐτὴ ἀφοῦ χάθηκε
Μέσα σὲ ἀφρὸ καὶ σάλιο,

Περνάει τὸν κόσμο σχίζοντας
Μὲ δύναμη θεριοῦ.

Περ. «Παναθηναϊα», Τόμ. Δ' 30.9.02, σελ. 373-74

SATIRICA

Καὶ ξάφνου σὰ νὰ κόπηκαν τὰ δλόχρυσα τὰ δίχτυα
Πῶπλεκε ἡ φρίκη τῶν νερῶν μὲ τὸ νεκρὸ φεγγάρι,
Νεράϊδες ἀναδύσανε, τῆ γύμνια τους τῆ νύχτα
Σκεπάζοντας μὲ τὸ ἀψηλὸ σὰν κῦμα, τοῦ ὄχτου στάρι.

Τῆς φτέρναις τους γαργάλισαν γιὰ λίγο τὰ χαλίκια
Καὶ στὸν ἀφρὸ ποῦ ἐσκέπαζε σὰν πέπλος τὸ κορμί τους
Ζώναις χρυσαῖς ἐδέσανε καὶ σφίξανε τὰ φύκια
Μὰ τῆ στιγμῆ ποῦ ἀνέβαινε ἡ λαύρα στὴν ψυχὴ τους,

Ἐπὶ τὰ στάχυα ὁ Σάτυρος ὁ τριχωτὸς πηδῶντας
Μὲ ὄρμη ξεσπῶντας τὰ νερά, τὰ δροσερά, τὰ νύχτια
Ἄταχτο τρόμο ἐσκόρπησε μὲ ὄξυν ἀχὸ γελῶντας
Καὶ κείναις ξαναπέσανε μὲς τὰ βαθυὰ τους δίχτυα.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Ἔτος Α', 16.1.03, ἀρ. 6.

LIBER NATURA CEREALIS

Ἐπὶ τὸν ὄχτο ἐτράθηξε καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βάτα
Ἄργά, σὰ σὲ ὕπνο, μπαίνοντας στὴ λίμνη ὡς μὲ τὸ γό.
Ἐστάθηκε μαρμάρينو ξανδαίγοντας τῆ στράτα,
Σὰν νᾶρχιζε στὰ κρούσταλλα νερά της νὰ παγώνη.

Καὶ ὅταν μὲς σ' ὕπνοαναασμόν ἀπ' τὰ δεντρά ἡ γαλήνη,
Παράδωκε τοῦ ὄνειρου της τὸν πόθο στὸν ἀγέρα
Καὶ ἄπλωσε δίχτυα μαγικὰ στὰ πόδια του ἡ σελήνη,
Ἐκεῖ ἀλαφιάστηκε στὸ θρὸ ποῦ ἐρχόντανε ἀπὸ πέρα

Καὶ ἀπ' τὰ ρουθούνια πίνοντας τ' ἀγρια τοῦ δάσου μῦρ...
Τὰ νεῦρα του ὄλα ἐκλόνησε ποῦ ἀναταράχτη ἡ λίμνη
Καὶ χύθηκε τὸ μούγγρισμα στὴν ἡσυχία τριγύρα
Σὰν ὄλοι τῶν θεῶν οἱ ἀύλοι καὶ τῶν Νεράϊδων οἱ ὕμνοι.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Ἔτος Α', 30.1.03, ἀρ. 9.

SATIRICA

Κροῦε, ὦ ρυθμέ, τὰ κύμβαλα μὲ Ἀνατολίδας χέρια,
 Μοῦ σκέπουν τὴ βαθύτερη ματιά σου ἢ βλεφαρίδες
 Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξαναμμένα ἀστέρια,
 Εἶσαι, ὦ ψυχὴ μου, ἀπ' τῆς κρυφῆς καὶ μυστικῆς Σουλφίδας.

Τοῦ θροῦ ἢ πνοῆ ἢ ἀνάλαφρη τὴ φρίκη ἀργὰ ξεχύνει.
 Καὶ στὴ νυχτιὰ ποῦ ὄνειρατα γυρεύουν ν' ἀπλωθοῦνε
 Μὲ ἠδονικούς οἱ Σάτυροι ρυθμούς ἀκολουθοῦνε
 Τῶν τρυγονιῶν τὸ γογγυτό, στὴ νυχτικὴ γαλήνη.

Καὶ ὄλων τῶν χρόνων τὰ στοιχεῖα σὲ περιζώνουν γύρα
 Τὰ σύμβολα ἀλαλάζοντας μὲ δᾶδες καὶ ἀχνοκέρια
 Μὰ ἐσὺ σὰ φλέβα μυστικὴ στὴ γήϊνη μέσα Μοῖρα
 Γλιστρᾶς καὶ ἀφίνεις ἀδειανὰ τῶν σκελετῶν τὰ χέρια.

Μὰ ἐσὺ χορεύεις ἐλαφρὰ καὶ δὲν πατεῖς τὸ χῶμα,
 Ὅθε διαβῆς τὰ μαγικὰ τῆς νύχτας ξεδιαλύεις
 Καὶ τὴν αὐγὴ γλυκοξυπνᾶς φιλῶντας τὴ στὸ στόμα,
 Ὡ δίδυμη ἀδερφή τῆς γῆς καὶ κόρη τῆς γαλήνης.

Κροῦε, ὦ ρυθμέ, τὰ κύμβαλα μὲ Ἀνατολίδας χέρια
 Μοῦ σκέπουν τὴ βαθύτερη ματιά σου ἢ βλεφαρίδες
 Ὅπως ἡ ἀχτίδες τρέμοντας τὰ ξαναμμένα ἀστέρια,
 Εἶσαι ὦ ψυχὴ μου ἀπ' τῆς κρυφῆς καὶ μυστικῆς Σουλφίδας.

Περ. <Ὁ Νουμάς>, Ἔτος Α', 30.8.08, ἀρ. 26.

ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ...

Μέσ' ἀπ' τὴ δύση ἑνὸς ὄνειρου
 Ἦρωες βουβοὶ μέχουνε φέρει·
 Στὸ μέτωπό μου ἔχω τοῦ ὄνειρου
 Τὸ ἐσπερινὸ μεγάλο ἀστέρι.

Ἀπ' τὰ φαράγγια καὶ τὰ δάση
 Μὲ θρίαμβο στὴ λευκὴ τὴν ὄψι
 Ἀπ' ὅπου ἡ Νίκη θὰ περάση
 Τιτανικὸ ἔχει δρόμο κόψει.

Βουβά του ὁ ἥλιος σὰν ἀσπίδα
 Ριγμένη ἀπὸ γιγάντων πάλη
 Ἐκεῖ ποῦ σμίγουν μὴν ἀψίδα
 Τὰ δέντρα ὑφώνεται μεγάλη.

Στὸ λιγνὸν ἀτι καθαλλάρης
 Λευκὸ μὰ ρόδινο στὴ δύση
 Δείχνει τὸν πύργο ποῦ θὰ πάρης
 Στὴν πυρκαϊὰ ποῦ πάει νὰ οὐύση.

Στὸ μέτωπό μου ἔχω τοῦ ὄνειρου
τὸ ἑσπερινὸ μεγάλο ἀστέρι·

Ἐγὼ δὲ σπέρνω ἀνθοὺς τριγύρου,
Ἐγὼ κρατῶ ρομφαία στὸ χέρι.

Ἐγὼ πατῶ τὴν ἄσπρη στάχτη
Ποῦ ἐρεῖξαν τὰ δέντρα στὸ χῶμα
Στὸ φλογισμένο καταράχτη
Τῆς λάθρας ποῦ κυλάει ἀκόμα.

Στοῦ Ἥλιου τὸ ξέβγαλμα γλαρηάζω

Γιὰ μένα μόνο βασιλεύεις
Στῆ δύση ἀπάνου σὲ κυττάζω
Ποῦ με τὴ χίμαιρα παλεύεις.

Στὸ λυγνὸν ἄτι καβαλλάρης
Λευκὸ μὰ ρόδινο στῆ δύση,
Δείχνει τὸν πύργο ποῦ θὰ πάρης
Στὴν πυρκαϊὰ ποῦ πάει νὰ οἰβύση.

Περ. «Ὁ Νουμᾶς», Ἔτος Α', 13.4.03, ἀρ. 29.

ΩΔΗ Σ' ΕΝΑ ΧΑΜΕΝΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐνας χλωμὸς ἥλιος ἐφάνηκες
Καὶ σκόρπισες θαμπὴν αὐγὴ
Ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀχνὰ τὰ σύννεφα
Ποῦ τὸ κορμάκι σου εἶχε βγῆ.

Τὰ φτερουγάκια σου ἀνασήκωσες
Τὰ ἀλαφροκίνησες λευκά,
Σὰ γιὰ νὰ διώξης κάποιον ὄνειρο
Κ' ἔπειτα ἀπάνω τους γλυκά

Τὰ ὀλόξανθα μαλλάκια ἀκούμπησες·
Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾶ,
Ἀπ' τὰ ματάκια σου ὅπως τ' ἀκλειςες
Ἡ πρώτη ἐστάλαξε δροσιὰ.

Καὶ ὅπως τὰ σύννεφα σ' ἐζώσανε
Πυκνά, μὲ ἀργότατη σιωπὴ,
Ἐχάθηκες, τὴν πρώτη χύνοντας
Μὲ τὸ φτερούγισμα ἀστραπή.

Περ. «Παναθήναια». Τόμ. 6, 15.4.03, σελ. 391-92

SATYRICUM

Μὲς τὸ ρυθμὸ μου ἐχύθηκε τὸ γέλιο ἐνὸς Σατύρου
Καὶ μὲς τὴ λάγνη μου ψυχὴ, ἢ Ἀρτέμιδα ἀμαζόνα,
Τὶς νύχτες τὶς φωτόλουστες στὰ βύθια ἐνὸς ὄνειρου
Σπέρνει ἕναν πόθο ἀγνώριστο κ' ἕνα κρυφὸν ἀγῶνα.

Μάταια, ξυπνάω Ἀπόλλωνας καὶ μὲ τὶς κρύφειες μου ὄλες
Δυνάμεις, στένω στὸ ρυθμὸ τῆς τραγικῆς μου φρίκης
Τὸν ὠμορφότερο χορὸ τῆς Σκέψης καὶ τῆς Νίκης
Μὲ κυνηγήτρες τῶν δασῶν καὶ Νύμφες φωτοδόλες.

Μάταια· τὸ φῶς τὸ ἄσελγο σὰ χύσῃ τὸ φεγγάρι
Καὶ οἱ βλεφαρίδες μου σμιχτοῦν στὰ ρίγη ἐνὸς ὄνειρου
Ἐρχετ' ἢ Ἀρτέμιδα σιγὰ τὸν ὕπνο νὰ μοῦ πάρῃ—
Μὲς τὸ ρυθμὸ μου ἐχύθηκε τὸ γέλιο ἐνὸς Σατύρου.

Περ. «Παναθήναια». Τόμ. 6, 15.4.03, σελ. 391-92.

ΒΟΥΒΗ ΝΙΚΗ

Τοῦ σκουριασμένου θώρακα ἂν σβύσανε οἱ Κενταῦροι
 Καὶ πέφτουν λέπια ἀπ' τὰ κορμιὰ τῶν Λαπιθῶν στὸ δρόμο,
 Βυθίσαν τὴν ἀσπίδα μου στὸ ἠφαίστειο κάτου οἱ Χάβροι:
 Καὶ χτύπησε τὸ ἄδρὸ σφυρὶ τὸ νέο ρυθμὸ καὶ τρόμο.

Στὸ μούρο κράνος μου ὁ χρυσὸς ἀητὸς ζητάει νὰ χύση
 Φωτιές, τὰ νύχια μπήγοντας, μὲ ἀστραφτερές φτεροῦγες
 Καὶ ὄρτὸ τῶν καθαλλάρηδων ξοπίσω τὸ μελίσι
 Κόβει ἀσημιές μὲ τῆς λευκῆς ρομφαῖες στ' ἀγέρι ροῦγες.

Γιγάντων ἄσπρα σκέλεθρα καὶ ἀλόγων ἀπλωμένα
 Μὲς τὴν κοιλάδα ὁ χαλασμὸς περνῶντας ἔχει ἀφήκει
 Καὶ ὄρτὰ τὰ δλάδειανα κορμιὰ στὸ φῶς ἀναστημένα
 Τοῦ φεγγαριοῦ καλπάζουνε βουδὰ κατὰ τὴ νίκη.

Στοὺς κρούους ἀχοῦς ποὺ ὁ θάνατος χοροὺς ζητάει νὰ σύρη
 Τὴ σάλπιγγά μου σκίζοντας κοιμίζω τὴ λεγεῶνα
 Καὶ ξαγρυπνάω, βιγγλίζοντας ὄρτὸς στὸ κοιμητήρι
 Τὸν ὕπνο τὸν ἀσάλευτο τοῦ πεθαμένου αἰῶνα.

Τοῦ νικητῆ τὸ ἀρράγιστο κρανίον σὰν προσωπίδα
 Ὅπου ἡ ζωὴ ἢ αἰῶνια φορεῖ τοῦ χρόνου βάνω
 Στὸ πρόσωπό μου καὶ ψηλὰ κρατῶντας τὴν ἀσπίδα
 Σαλπίζω γιὰ τὸ χάραμμα καὶ στὸ ἄτι μπαίνω ἀπάνω.

Περ. «Ὁ Νουμᾶς», "Ἔτος Α'", 15.5.08, ἀρ. 38.

ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ

Μὲς τὸ βυθὸ ἂν ἐπέσανε καὶ τῶν Σειρήνων οἱ ὕμνι
 Μὰ ὅμοια καὶ σένα, πυργωτὸ σὰν τὴν ἀρχαία τριήρη,
 Μὲ τὸ λευκὸν ἀνάγλυφο τῆς Νίκης εἰς τὴν πρύμνη
 Κάποιος μαγνήτης στ' ἀνοιχτὰ γυρεύει νὰ σὲ σύρη.

Καὶ στῶν κυμάτων τὶς κορφές ἡ δύση ὅταν ἀνάφτει
 Δᾶδες καὶ ἡ φλόγα γύρα σου γλυστράει γιὰ νὰ σ' ἀναίβη,
 Ἄστέρينو, ὀλοφώτεινο, τὸ μάτι τοῦ Ἄργοναύτη
 Τὴν ξωτική σου ἀνάδυση στὰ διάπλατα ἀγναντεύει.

Απ' τὰ κοράλλια τ' ἄλικά, τὰ βυζαγμένα μὲ αἷμα
 Φυτρώνεις, ὦ ἀνθογύναικα, στὸ πύρινο ἀνθογυάλι
 Καὶ σταματᾷς ὀλόγυρα τὸ ἔρμητικὸ τὸ ρέμα
 Σηκώνοντας ἀπάνωθε τὸ ἐξωτικὸ κεφάλι.

Κι ἂν φαίνεται ὅλο τὸ κορμὶ στήν ξαφνικὴ γαλήνη
 Μὰ τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ νερὰ σὰ ρόδο ἀπάνου ἀνοίγει
 Καὶ ἡ μαγικὴ του ἀνάδυση τοὺς κύκλους γύρα λύνει,
 Που σὰ βραχνᾶς τὸν κάτασπρο λαιμὸ σου σοῦ τυλίγει.

Καὶ σὺ στὸ φεγγοβόλημα ποὺ ξαφνικὰ σὲ ζώνει
 Κοιττᾷς τὸν ἥλιο ἀκίνητη, στηλὰ σὰ σὲ μεθύσι,
 Ὡς τὴ στερνὴν ἀναλαμπὴ ποὺ ἀπάνω σου σιμώνει
 Καὶ στεφανώνει τὰ μαλλιά, στοῦ κεφαλιοῦ τὴ δύση.

Μὲς τὸ βυθὸ ἂν ἐπέσανε καὶ τῶν Σειρήνων οἱ ὕμνοι
 Μὰ ὅμοια καὶ σένα πυργωτὸ σὰν τὴν ἀρχαία τριήρη
 Μὲ τὸ λευκὸν ἀνάγλυφο τῆς Νίκης εἰς τὴν πρύμνη
 Κάποιος μαγνήτης στ' ἀνοιχτὰ γυρεύει νὰ σὲ σύρη.

Περ. «Ζωή», Ἰούν. 1908, σελ. 7.

Γ Ο Η Σ

Στὸ Μίλτωνα Βουτυρᾶ

Τὰ κρούσταλλα δὲ ράγισεν τὸ βέλος ποὺ εἶχε στείλῃ
 Γερὴ νευρὴ τοῦ τόξου του, πρωτόβραδῃ σελήνῃ
 Ἡ ὄρμη τοῦ φῶς· καὶ ἀνοίχτηκαν δυὸ κοραλλένια χεῖλη
 Καὶ ἀναδευτήκανε βουδά, φιλώντας τὴ γαλήνη.

Σὰ στηλές τὸ ἄλσος τῶν ἐληῶν λιγνὲς ὀλόγυρά σου
 Καὶ τόξα ποὺ ἐλυγίσανε μὲ τὸν ἀγέρα οἱ κλῶνοι·
 Τὰ κοκκαλένια δάχτυλα πρὸς τὰ νερὰ-νερά σου,
 Ὡς λίμνη, ἀπόψε τρέμοντας, ὁ ἀρχαῖος θεὸς ἀπλώνει.

Στὸ λευκὸ χέρι, τὴ νυχτιὰ τὸ βλέμμα ὁποῦ κυκλώνει
 Κίτρινους κύκλους μὲ τὸ φῶς καὶ κλείνει ὑπνοτισμένο,
 Που δίχτυα στὴ μεσημβρινὴ ὠμορφιά ἡ ψυχὴ σου ἀπλώνει
 Στὸ λευκὸ χέρι σου κρατεῖς τὸ κύπελλο ὑψωμένο.

Μὰ ἡ νέα μορφή ποὺ ἐσκλάβωσες τώρα τὰ δίχτυα λύνει
 Καὶ ἀγγίζει φτερουγίζοντας μὲ ὄρμη τὸ μέτωπό σου·

Καὶ σὺ στὴν ἀνοιξιάτικη πρωτόβραδη γαλήνη,
 ὦ γόη, πρὸς τάλση γέροντας ἀχνὸ τὸ πρόσωπό σου,

Σφυρίζεις, μέσα στὴ σιγή — περνώντας δαχτυλίδι
 Τὸν ἦχο τὸν κρουστάλλινον ποὺ ρέει κι ἀγάλι ἀγάλι
 Ἀπὸ τὴ χλόη γητεύοντας δλόχρυσο ἓνα φίδι
 Τὸ σέρνεις μὲς τὸ κύπελλον νὰ γύρη τὸ κεφάλι.

Περ. «Ἀκρίτας», Ἰούν. 1904.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Στὸ Σωτήρη Σκίπη

ὦ χάραμμα, ὦ ἀνάсурτε πέπλε θαμπὲ σταστέρια,
 Ποὺ ὑφαίνεις τίς ἀρηῆς βροχαῖς καὶ τὴ δροσιά τὴν ἅγια
 Τὸν κάμπο πρῶτα ἀγγίξενε τὰ ἀχνότρεμά σου χέρια,
 Τὸν κάμπο ποὺ ἐβυθίστηκε στῆς μοίρας του τὰ μάγια.

Οἱ ἄσπρες σκηνῆς φανήκανε περαστικὰ τὸ βράδυ
 Σταματημένα σύγνεφα στὴν ἔρμη ἐτούτη σκῆτη,
 Σὰν πνεύματα ποὺ ὑψώσανε τὸ φωτεινὸ τους σπήτι,
 Ὅραμα ὠραῖο στὴν ἐρημιὰ καὶ στὸ ἀπαλὸ σκοτάδι.

Καὶ ἀκουσες κάμπε, ποὺ ἔβογγαν τ' ἀρρωστημένα κλώνια
 Νὰ χλιμιντράη τρομαχτικὰ τὸ μαῦρο ἀράπικο ἄτι,
 Νὰ κλαῖνε τριγυρίζοντας τὰ πλουμερὰ παγώνια
 Τριγύρα ἀπ' τὸ βασιλικὸ τῆς ἐρημιᾶς κρεβάτι.

Στὴ φοινικιὰν ὅπου ἔφερε στὸ χῶμα σου τὸ ἀέρι
 Κάποιο πουλὶ ποὺ ἐξέφυγεν νὰ κελαηδῆ καὶ ναῦρη
 Γιὰ τᾶλικά του τὰ φτερὰ φωληὰ μέσα στὴ λαύρη
 Κορφῆ, ποὺ ἀπλώνεται στὸ φῶς καὶ ἀστράφτει ὡσὰν ἀστέρι.

Κι ἀκόμα ἐκεῖ ποὺ ἡ φυλλουριὰ κιτρινομένη στέκει
 Μιὰ δέησ' ὑψώθηκε, σὰ φῶς ὅπου χτυπάει στ' ἀτσάλι,
 Ὅσα ρομφαῖα κατάφλογη καὶ τὸ χρυσὸ πελέκι
 Τῆς δύναμης, τὴ γκρέμισε στὴ σκοτεινὴ σου ἀγκάλη.

Τῶν Φαραῶ ἐκοιμήθηκε στὴ χλόην ἡ θυγατέρα,
 Μὲς τὸ χιτῶνα τὸ χρυσό, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι

Και φύλαξες τῆ μοῖρα τῆς σάν τοῦ Ἰσραήλ τὸ ἀσκέρι
Μὲ τὰ κλαριά σου δόρατα στὸν ἀσημένιο αἰθέρα!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμος Α', 1904, σελ. 211-212.

ΓΕΛΟΙΟ

Ὡ γέλοιο ὦραϊο, μὲς τὴν πυκνὴ κι' ἀσάλευτην ἀγριάδα

Τὸ πρῶτο χνούδι σοῦ ἤσκισε τὴ ρόδινη μορφή.

Ὅμως ποτὰ δὲν ἤχησε τόσο βαθυὰ ἡ κοιλάδα

Ἀπὸ τὸ ρόδο τὸ ἀλικὸν ὧς τὴν ἀχνὴ κορφή.

Τ' ἀγούρα ἀμπέλια ἐβότρισαν νερὸ σάν πρωτοβρόχι

Δεμένο στὰ σγουρόκλαδα μὲ τὸν ἀγέρα ἤχεϊ

Καὶ στήναι ὁ ἴσκιος μέσα του τὴν πράσινην ἀπόχη

Νὰ πιάσῃ τὴν ἀρηὰ δροσιά, τὴ γλυκερὴ βροχή.

Μὰ ἀπλώνεσαι σάν ἀνεμος, ὦ γέλοιο ὦραϊο, καὶ γύρα

Μέσα ἀπ' τοὺς ἀγούρους καρποὺς καὶ μέσα ἀπ' τὰ κλαριά

Σάν τοῦ ἀλαφιοῦ τὰ κέρατα ξανοίγοντας μιὰ λύρα

Χύνεσαι ἀπάρθενος ἠχός, γιὰ μιὰ πληγὴ βαρυὰ.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Α' 1904, σελ. 318.

ΔΕΗΣΕΣ

I

Ὡ ἐσὺ Ἀθηνᾶ ποὺ μὲ βοηθᾷς, ὦ θεὰ γαλανομάτα,

Ρίξε τὸ γνέφι τὸ ἀλαφρὸ καὶ σκέπε τὸ κορμί μου

Καὶ δεῖχνε μου τὴν πράσινη τῆς θάλασσας τὴ στράτα

Ἄς εἶνε, σ' ὄσους ἀγαπῶ, σάν πρωτοβρόχ' ἡ ὁρμή μου.

II

Τὰ σκαλιστὰ λαγωνικὰ στὸ δυσμικὸ κυνήγι

Τὸ πληγωμένο ἀκολουθᾷν, σάν τὴ φωτιά, γεράκι

Ἄσε τὴν ἀγρία του ψυχὴ στὴ λαγκαδιὰ νὰ φύγῃ

Βοήθα το, Ἀρτέμιδα καλή, μὲ βολικὸ ἀγεράκι.

III

Ὡ Πόθε, ποὺ τὰ ὦραϊα μαλλιά σοῦ γέρνουν σὰ σταφύλια,

Ἐλα κι ἀκούμπα ἀπάνου μου τ' ὀλόμορφο κεφάλι

Γιὰ νὰ δροσαίνω ἀπ' τὸν καρπὸ τὸν ὄριμο τὰ χεῖλια
 Τόσο εἶν' ἡ θλίψη μου ἄγουρη καὶ ἡ δίψα μου μεγάλη!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Α' 1904, σελ. 318-19.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

* Ὁ φῶς, τὰ μάτια μου ποθεῖς κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου
 Παθῶ στὸ μέγα φάντασμα πού βλέπω στὸ βυθὸ σου.
 Καὶ ἀκολουθῶς μερόνυχτα τὸ δρόμο τὸ δικό μου.
 Ὁ Ἰσκιος πού ἀπλώνω, σὲ βοηθᾷ στὸ μέγα μυστικό σου».

Στοὺς κάμπους τοὺς Ἀρκαδικούς, ὁ νοῦς μου βλέπει τώρα.
 Μ' αἶμα τὰ ρόδα ἐπότισαν ὡ ἀτρόμητη ζωή,
 Καὶ τί δὲν κρυφοτραγουδάει, τί δὲ μετράει τὴν ὥρα
 Τί δὲ ρουφάει στερνὴ φορὰ τὴν κάθε ἀναπνοή;

Στοὺς κάμπους τοὺς Ἀρκαδικούς, τὰ ποίμνια βλέπω πέρα·
 Τὰ κριάρια χρυσοκέρατα παλεύουνε μέ ὄρμη
 Τοῦ πόθου. Ὁ ἥλιος χύνεται στὸν τρισβαθὸν αἰθέρα·
 Τὴ χάρη του σὲ ποιά μεριά ν' ἀπλώσῃ τὸ κορμί;

Τὴν πανοπλία τὴ βαρυὰν ἐγκρέμισα τοῦ ἀγέρα·
 Τὸν πέπλο του τὸν ἔσυρα δὲ μοῦ ἦτανε κρυφός,
 Τὸν ἔσκισαν τὰ χέρια μου κ' ἔφεξε μιὰν ἡμέρα
 Μιὰ μὲ περισσότερο, σὰν τῶν ματιῶν μου φῶς!

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Β' 1904, σελ. 340.

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΑ

Στὸν Μιλτωνα Βουτυρᾶν

Πέτρα τοῦ ἀνάθρισες νερὸ καὶ γλυκομουρμουρίζεις
 Ἀπ' τῶν ὀνείρων τοῦ Μωϋσῆ τὴ μυστικὴ πηγγή,
 Ὡς τοῦ Θεοκρίτου τοὺς ρυθμοὺς καὶ δλόγυρα ποτίζεις
 Τὴ χλόη καὶ πλάθεις δασι πάνω ἀπ' τὴ στείρα γῆ

Ποὺ ἀκούμπησα στὰ χεῖλη σου, σὰ μιὰν ὑδρία τὴ σκέψη,
 Σὰν ἔρτη τὸ ἔρμο πρόβατο βελάζοντας φριχτὰ
 — Στὸ δέετ' ὁ μαῦρος πιστικὸς — ἡ βρύση ἄς μὴ στερέψη,
 Σὰν τὴ φωνή μου ἄς ἀκουστῇ νὰν τὸ καλὴ γλυκά.

* *

Ἦρτα ἀπ' τὴν ξάστερη κορφή, σὰν ἔκραζα τὸ βράδυ
 Μὲς τὸν ἀσάλευτο βυθὸ τὸ ἀστέρι ὁποῦ κινῶ

Ρυθμίζοντας στο άπεραντο των κουδουνιών κοπάδι
Τὴν ἄρμονία ποὺ δένουνε βοσκῶντας στὸ βουνό.

Καὶ ἀπόψε, ὅπως ἀνάτειλε πρωτόφαντο τὸ βράδυ
Καὶ μὲς τὸν κάμπο ὁ πόθος μου ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ,
Καταίθασα τὸ ἀπέραντο τῶν κουδουνιῶν κοπάδι
Ἡ ὀρχήστρα τοῦ στήν πράσινη κοιλάδα ν' ἀπλωθῆ.

Τὸ βέλασμα μὲ τὴ βοὴν ἐσθύστη τοῦ κυμάτου
Καὶ τὸ κοπάδι στῶν ἀφρῶν ἐχάθη τὸ χορό.
Κ' ἡ θλίψη ποὺ ἀκολούθησεν ἀργῆ τὸ πάτημά του
Στ' ἀχνάρια τοῦ ἔσκυψε νὰ πιῆ παρηγοριάς νερό.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Γ' 1905, σελ. 9.

ΕΡΩΤΕΣ

Στὸν Μίλτωνα Βουτυρά

Ἐφάνη ἀπὸ τὰ ξώβραχα σὲ μιὰ σιγὴν ἐντάφια
Τὴν ὥρα ὅπου σφυρίζουνε περνῶντας τὰ πουλιά
Καὶ εἶχε τὰ μάτια δλάνοιχτα, μεγάλα ὡσὰν τάλάρια
Καὶ στὸ κορμὶ τὸ χάλκινο τὰ δυσμικὰ φιλιὰ.

Στὰ δλάπαλα ξανθόμαλλα φωτὸς ἓνα στεφάνι
Τῆς δύσης, ποὺ ἐμαδιώντανε σὲ φύλλα ἀργὰ πλατυά·
Σὲ μιὰ σιγὴν ἐντάφια μὲς' ἀπ' τὰ βράχια ἐφάνη
Κι ὡσὰν νὰ τὴν ἐπλήγωσε τῆς δύσης ἡ σαΐτιά.

Κράταε στὸ χέρι ἐνὸς ἀγιοῦ φτερὸν ὅπουχε ἀφήκει
Τῆ σάρκα τοῦ ξεσκίζοντας, στὰ νέφια τὰ θολά,
Καὶ ὅπως τὸ χέρι ἀνάδεψε στὸ ἀγέρι ἢ φρίκη, ἢ φρίκη
Τῶν κορυφῶν ἐδιάβηκε καὶ ἀναίθηκε ψηλά.

Καὶ εἶδα· τὸ μούχρωμα ἔφτανε· τὸ δαίλι ἐνὸς χειμῶνα·
τὸ χέρι τῆς ἐσάλεψε καὶ μέσα στὴ σιγῇ
Τοῦ αἰθέρα βούηξε κι ἄστραψε χτυπῶντας μιὰ σφεντόνα.
Στὰ στήθη ἐν' ἄστρο μ' ἠβρυηκε κ' ἔπεσα ἐγὼ στὴ γῆ.

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμος Γ', 1905, σελ. 9-10

Α΄

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΜΝΩΝ

Ἄστεριαιμέ, ώραία γενηὰ στὸν κρυσταλλένιο αἰθέρα
 Μὰς ἤρτες ἀντιλάμποντας χιλιόχρωμος στὰ βύθη!
 Τὰ γέλοια ἔσειῶνταν, σὰν κλαριά στὸ βραδυόνε ἀγέρα,
 Σὰν κύματα ἀνασαίνανε μὲς τῇ σιγῇ τὰ στήθη.

Στῇ χλόη τοῦ κάμπου ἐστρώθηκεν ἀχτιδωτὸ τὸ χράμι
 Καὶ ὑψώνοντας πρὸς τῇ νυχτιὰ τὰ ἡλιοκαμμένα χέρια
 Στὰ οὐράνια κρούσταλλα νερά, ποῦταν τὰ σύγνεφα ἄμμοι,
 Σὰ μὲ κοχύλια ἐπαίξατε μαζεύοντας τ' ἀστέρια.

Καὶ ὁ γιός, ποῦ ἀκούμπασε μουσικῇ τῇ σάρκα του στῇ λύρα,
 Πρὸς τὸν πατέρα ἐγύρισε τὸ φλογισμένο πάθος
 Κι ὁ κάθε ἠχὸς μὲς τῇ σιγῇ πεσοῦμενο ἄστρο γύρα,
 Στὰ μάτια του ἤρ' ἀπέραντο γιὰ νὰ σβυστῇ, τό βάθος.

Ο ΓΙΟΣ

Πατέρα, δρόμον ἔκοψες στὰ νέφια καὶ στὰστέρια·
 Τὰ δάχτυλά σου πιάνοντας, σὰ νύχια ἀητοῦ στὸ βράχο
 Σαλεύοντας· ὦ, ἂν κράταγες τῇ σάρκα μου στὰ χέρια,
 Τὰ νύχια τους ὡς τὴν καρδιάν, ὡς τὴν καρδιὰ νὰ τᾶχω!

Στὸ λιοκαμμένο μου κορμὶ τὸ πύρινο αἷμα τρέχει,
 Κρούσταλλο ὀνοῦς μου καὶ φωτιὰ περνάει ὁ στοχασμὸς μου.
 Ἡ ἀνάκουστη τοῦ πόθου σου φωνὴ ποῦ μὲ κατέχει
 Ἄπ' τὸ φιλὶ ποῦ μ' ἐπλάσες εἶνε ρυθμὸς δικός μου.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἦταν στὸ πνέμμα ὁ ἀριθμὸς, σὰν τᾶστρα στῇ γαλήνῃ
 Τοῦ αἰθέρα, ποῦνε ἀσάλευτος στὸ χαλασμὸ τῶν ἡλιων,
 Βουβός, βαθὺς καὶ ἡ μυστικὴ τῆς δύναμῆς του δίνῃ,
 Ἦτανε οἱ κύκλοι οἱ ἄθλεφτοι τῶν ἀστεριῶν τῶν χίλιων.

Κι ἄξαφνα ξάστραψε ὁ ρυθμὸς, ὁ ἠχὸς βαθὺς ἀπλώθη
 Ἐλαμψε ἢ φλόγα, κ' ἡ καρδιὰ στὸν κόσμον ἐτοῦτο ἐστάθη,

Σά μὲς τ'άστέρια ἐστάθη ἡ γῆ καὶ πρὸς τὰ πάντα ἐδόθη,
Πρὸς τὴν αὐγὴ καὶ τὴν συχιὰ μὲνα ἥλιο μὲς τὰ βάθη.

Ἡ ΘΥΓΑΤΕΡΑ

Ἵπνος καὶ ξύπνος εἰν' ὄνειρο στὸ αἰώνιο πέρασμά σου·
Μάνα, φωτιά μ' ἐβύζαξες κείνη ἡ καρδιά μου ἀστέρι·
Τὸν τόθο μου ἐσὺ κοίμισε μὲ τὸ νανούρισμά σου,
Στὸ βλέφαρά μου ἀκούμπησε τὸ φωτεινὸ σου χέρι.

Ἡ ΜΑΝΝΑ

Μάτια μὲς τὸν αἰθέριο σας βυθὸ καὶ ἡ φύση φάσμα
Κιὰν μέσα σας δεχτήκατε νὰ φέγγῃ ἡ πλάση ἀκέρηα,
Εἶνε ἕνας σπόρος ποὺ ποθεῖ σὲ σᾶς νὰ γίνῃ πλάσμα
Καὶ σπόροι ἐπέσαν μέσα σας καὶ ὁ ἥλιος καὶ τ'άστέρια.

Κι ἂν κλείσουνε τὰ βλέφαρα, μιὰ μέρα σας νὰ δύσῃ
Δικό σας δρόμον ἔχετε σὲ ἀνατολὴ καὶ δύσῃ.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὡ ἀτάλευτε τοῦ τραγουδιοῦ βυθέ, ποὺ ὡτὰν πλεμάτια
Τοῦ πάγου ἀπάνωθε κυλᾶ, λάμπει στὸ φῶς καὶ ὁ ἦχος
Γαλήνια φέγγει μέσα σου, σὰ μὲ ὑψωμένα μάτια
Ἡ πλάση κιοῦτε ἀντίσκομα στὸ ρέμα σοῦ εἶνε ὁ στίχος.

Σὰν πλανευτοῦν τὰ μάτια μου μὲς τὸ βαθὺν αἰθέρα
Καὶ μὲ καλέσῃ ὁ ἴσκιος τους στὸ λογισμό σου πίσω,
Σκύφτω στὰ κρύα σου κρούσταλλα ποὺ φέγγει αἰώνια ἡμέρα
Τὴν ἴδια ἀκοίμητη μορφή 'σὲ σὲ νὰ καθρεφτίσω.

Β'

1

Νύχτες γλαυκές, ποὺ φέγγετε ἡ μιὰ σιμὰ στὴν ἄλλη,
'Ὡσὰ βουνῶν ἀνατολές, ἀπὸ τῆς γῆς τὰ σπλάχνα,
'Αγρύπνησα κυττῶντας σας τὸ ἀστραφτερὸ κρουστάλλι
Καὶ δὲ σᾶς στάθη σύμφων, τῆς ἀναπνιᾶς μου ἡ ἄχνα.

2

Σὲ ραίνει γυρασε ὁ ἀφρὸς μὲ τῆς στιγμῆς τὰ κρῖνα.
 Νησάκι, εἶσαι στὰ κύματα σὰν ὁ καρπὸς στὸ φύλλο·
 Σὲ εἶδα ἕνα βράδυ, στὴ λοξή τοῦ ἀποσπερίτη ἀχτίνα
 Ἄπάνου-ἀπάνου ν' ἀναπνές, σὰν ἀφημένο μῆλο.

3

Ἄφιερωμένο στὴ μάνα μου.

Χῶμα ἀλαφρόν, ἐσύ, οὐρανὸς καὶ οἱ βράχοι σαρκωμένα
 Στὸ θόλο σου εἶνε σύννεφα· στὸν ἄσειστον ἀγέρα,
 ὦ! τὸ γλαυκὸ σου μέτωπο, τὸ μέτωπό μου ἐμένα
 Καὶ ἡ σκέψη μου κομμάτι γῆς ριγμένο στὸν αἰθέρα,

Σὲ σὲ χαμογελάει ἡ γῆ, σὲ σὲ ἡ πατρίδα ἀκέρη·
 Σπόρο τὸ χέρι μου ἔρριξε στὰ σπλάγχνα σου τὴν πέτρα·
 Σπόρον ἐδέχτη μου καὶ ὁ νοῦς, ἀπάνω σου τὰστέρια·
 Οἱ νόμοι, τοῦ παντὸς καρποί, νά, μοῦ ἐγενήκαν μέτρα.

Τώρα τὸ σῶμα μου χτυπᾷ στὴν ἔρμη χλόη σου κάτου,
 Ἄνθοις ἡ ρίζα ἐπόθησε κι' ἀνάγειρε ὁ κορμός.
 Κ' ἤρτε ὁ σεισμός, κ' ἐχτύπησε τὸ κύμα τοῦ χωμάτου,
 Λουλουδιασμένος πρὸς ἐμέ, τῆς γῆς ὁ Θεῖος παλμός.

«Ρόδο σοῦ ἐδώδιαζε ἡ καρδιά γιὰ τὴ δική μου ἀγάπη»

Πιά, δὲ θὰ σύρης τὸ χορὸ μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ δάσου,
 Σὰ στὴν καρδιά σου ἐχτύπαγεν ἀκέρηο τὸ φεγγάρι,
 Κι ἀπὸ τὰ θάμνα ὁ βούλγαρος κρατῶντας τὸ δοξάρι
 Μὲ τὸ βιολί του ἐστέναζε στὸ κάθε πάτημά σου;

Πιά δὲ θὰ πλώσης στὴ νυχτιὰ τὸ ἀστραφτερὸ μαντίλι,
 Δὲ θὰ χυθοῦν στίς κόρες σου, νερὰ ἀμεθύστου γύρω
 Καὶ δὲ θ' ἀνοίξουνε ἄλλο πιά, τρεμάμενα τὰ χεῖλη,
 Νὰ σκύψω ἐγώ, νὰ λιγωθῶ στὸ τρίσθαθὸ τους μῦρο;

Περ. «Ἀκρίτας», Τόμ. Γ', Ἰούν-Ἰούλ. 1905, σελ. 188-186.

Ο ΞΕΝΟΣ

*Αφιερώνεται στο Σπήλιο Πασαγιάννη
 που βρίσκεται στην Κέρκυρα.

— Ήνε, ποιός είναι ο τόπος σου και ποιό 'ναι τ'νομά σου ;
 — Κι αν είμαι ακόμα σ'δνειρο, ξένος ἐγὼ δὲν εἶμαι.
 Βλέπω γαλάζια ἀκρογιαλιά κ' ἐληές λιγνούφασμένες,
 Βλέπω καὶ κάστρο, στὸ γυαλί νὰ πέφτη τοῦ πελάγου.
 — Μὰ σὲ ποιὸν κάβον ἄραξε τὸ τρεχαντήρι ποῦρθε;
 — Τὸ πνίγει τοῦ νησιοῦ τὸ φῶς· μὰ κάλλιο ἐσὺ προδόδα,
 Δείξε μου ποῦναι οἱ κήποι σας, ποῦν' τὰ χρυσὰ τὰ μήλα.
 Καὶ μὴ μοῦ πῆς γιὰ τὶς χαλκὲς τοῦ θεοῦ Ἀλκίνοου σκύλλες,
 Μὰ κράτησε τοῦ περβολιοῦ τὸ φύλακα γιὰ νᾶμπω
 Καὶ κεῖ σοῦ λέω πῶς λέγομαι καὶ πῶς στὸν τόπον ἦρθα.
 Κ' ἔπειτα, δείξε μου, ὦ καλή, τὶς ἁγιασμένες στρατές,
 Ποῦ δ' Σολωμὸς συνήθαγε ν' ἀκολουθᾶ τὰ βράδια.

Περ. «Ὁ Νουμάς», Χρ. Γ', 16 Ὀχτ. 1905.

ΩΔΗ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Βόγγει τὸ Ἴόνιο, στὸ νησί μου γύρα.
 Γιὰ μένα, ὄλο τὸ πέλαγο, μιὰ λύρα.
 Κι ὡς τὸ ἄτι, ποῦ τὸ πόδι του ὄλο σκάθει,
 Ὅμοια ἀνυπόμονο εἶναι τὸ καράβι.
 Σκυμένοι, σ' ἄτιμο τραπέζι οἱ ὀχτροί μου,
 Κρυφομιλοῦνε γιὰ τὴν ἀρετὴ μου.
 Ἀρνιέστε μου, οἱ μεθόκοποι, τὴ δόξα.
 Στους τοίχους μου, ὄλα κρέμονται τὰ τόξα.
 Δὲ σᾶς ζητάει τὴ δόξα, ἐκεῖος ποῦ πάει,
 Μὲ τὶς ὀροσιές τοῦ Ἀπρίλη καὶ τοῦ Μάη,
 Δὲ σᾶς ζητάει τὴ δάφνη, ἐκεῖος ποῦ θάρτη,
 Μὲ τὶς βροντὲς καὶ τὶς βροχὰς τοῦ Μάρτη
 Στὸ γυρισμό, σὰν τὸν ἀσύγκριτο ἄντρα.
 Γλίγορα, ἀρνιά, σφιχτῆτε μὲς τὴ μάντρα!

Περ. «Ὁ Νουμάς», Χρ. Ζ', 29 Μαρτ. 1909.

ΠΑΡΙΣΙ

Οἱ Γερμανοὶ ἔφτασαν ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι...

Βυζαντινοί, στίς Πύλες σας μπροστά ὁ ὀχτρός ἐφάνη!
Μάταιη, τῶν φωτοστέφανων ἡ ζωὴ ἀπὸ ψηλά
Καὶ τῶν Παρθένων τῶν στερνῶν πιδ μάταιο τὸ στεφάνι,
Ποὺ δέονται καὶ τὸ δάκρυ τους στὰ χώματα κυλᾶ.
Ἕμνοι, ψαλμοί, στενάγματα κατάβαθα δειλά,
Μάταια! στίς Πύλες σας μπροστά, βαρὺς ὁ ὀχτρός ἐφάνη!

Ἀκοῦστε! γύρω δλόγυρα, βογγάει τὸ πάτημά τους
Στῆς θλίψης τῆς ἀνήκουστης τὴν τρίθαθη σιωπῇ,
Οἱ βάρβαροι, ἄχ, οἱ βάρβαροι! τραχὺ καὶ τ' ὄνομά τους·
Μὲ τῆς φωτιᾶς σᾶς ἔζωσαν τὴν ἄπονη ἀστραπή.
Γύρω ἀπ' τὰ τείχη ἀσώπαστο βογγάει τὸ πάτημά τους·
Σφαγμένοι μὲς τὸν ὕπνο τους, βρεθήκανε οἱ σκοποί.

Ὡ, λιτανεῖες ἀτέλειωτες, σταυροί, καμπανοκρούσια.
Μὲ μαργαριταρόρριζα πάθη τοῦ Θεοῦ ἱερά,
Ἀπ' τὴν πηγῇ τῆς Βάπτισης ἀπάρθενα νερά,
Φελόνια, δυσκοπότηρα χρυσόχυτα, ἔλα πλούσια,
Ἄγια Σοφιά, στίς λάμπες σου φωτὸς λαμπροῦ ἀνεροῦσα,
Βαρυὰ πετραδοκόλλητοι ψηλοὶ βωμοί, ἱερά,

Νὰ τὰ κεφάλια ἐφάνηκαν ἀπάνω ἀπ' τὰ μουράγια,
Σφοδρὸς ξεσπάει στοὺς δρόμους σου τοῦ Ξένου ὁ ποταμός,
Ὅσο νὰ λοιώσουν τὰ κεριά, νὰ διαβαστοῦνε τ' Ἄγια,
Μπροστά ἀπ' τὰ τετραδάγγελα, ὦ ἀνείπωτος καημός,
Φωτιά θὰ πιάση τὰ κλαριά τῆς δάφνης καὶ στὰ βέργια
Κι' ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ θὰ ν' ἀκουστῇ ὁ σεισμός.

Μὰ σὺ, ἱερὴ Μητρόπολη τῆς λευτεριᾶς ἡ μάνα,
Στὴν ὑστερνὴ τὴν ὥρα σου — τρισκότειδη βραδιά —
(Μαῦρα πουλιὰ τῆς συμφορᾶς, πετᾶνε τ' ἀεροπλᾶνα
Καὶ τὸ κανόνι ἀσίγητο σὰν κῦμα σὲ ἀμμουδιά)
Δὲν θὰ βαρέσης τὸ χαμὸ μὲ τῆ βαριά καμπάνα
Τῆς Παναγιαῆς σου, ἡ βουβὴ σοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά!

Μηδὲ π' ὁ μάταιος στίχος μου, νὰ σὲ παρηγορήσῃ
 Στοχάστῃ, ὦ Μεγαλόχαρῃ! Μὰ ἀκοίμητος, ψηλὰ
 Σὰ στὸ Αἰγάλεω, θρόνο ὀρθό, τοῦ βάρβαρου ἔχω στήσει,
 Για νὰ μποροῦν τὰ μάτια του νὰ ἰδοῦνε τὰ θολὰ,
 Στῆς νίκης τοῦ τῆς σκοτεινῆς πνιγμένα τὸ μεθύσι,
 Τὸν ποταμὸ τοῦ αἱμάτου σου, πού, ὦ Δόξα! θὰ κυλᾷ.

Ἐφημ. «Νέα Ἑλλάς», 28 Αὐγούστου 1914.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ

Μὴν ξενοχτᾶς τὰ λείψανα, κρυφὰ μὴ λιτανεύεις
 τὴν ἀρετῇ, πού μυστικὰ μᾶς κάρφωσε, ν' ἀνέβεις.
 Τ' ἄγια κουφάρια, π' ὄχτισαν τῆς λεβεντιᾶς τὸ κάστρο,
 Ἄπ' τῆ φωτιά ὡς τὰ χαλάει, ἀνάβουν ἀφθαρτο ἄστρο.
 Μὲ τέσσερους ἀρχάγγελους, πού τὰ βιγλίζουν τώρα,
 Τ' ἀθάνατα ἄτια, ἀκράτητα, περνοῦν τῆ νεκροφόρα!
 Μὰ ἐκεῖ πού ἡ σάλπιγγα, θαμπῆ κυλάει ἀχῶ, στὰ σκότη,
 Νὰ ναναρίσει χαϊδευτὰ τὸν ὕπνο τοῦ στρατιώτη,
 Ὁ ἀχὸς π' ἀργοφτερώνοντας, σὰν κῦμα ἀναδιπλώνει,
 Βογγάει διπλά, βογγάει τριπλά, κι' ὡς πέλαο σὲ κυκλώνει.
 Καθὼς τὸ βασιλόπουλο π' ἀπὸ τοῦ παλατιοῦ του
 Τὸ παραθύρι, ἀκούει σκυφτό, τὸ σκάλισμα τ' ἀτιοῦ του,
 Γιατὶ ὄλ' ἡ νύχτα εἰν' ἔρωτα γιομάτη, ἀστροντυμένη
 — ὄλα χτυπᾶνε σὰν καρδιές, μὰ μιὰ τὸ περιμένει —
 Τῆ νιότη πού σοῦ δώρησε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Πιά, Κωνσταντίνε, δὲ βολεῖ κανεὶς νὰ σοῦ τὴν πάρει!
 Μὲς τὸ λιθάνι ἑπτὰ φορὰς σοῦνε ἡ ψυχὴ λουσομένη,
 Ὅλες χτυπᾶν κρυφὰ οἱ καρδιές, μὰ μιὰ τις ὑπομένει.
 Σ' ὕπνο, σὲ ξύπνο, σ' ὄνειρο, σὲ τάμα δὲ σιμώνει,
 Κι' ὡς τ' ἀναμμένο σίδερο, ζητάει νὰ μπεῖ στ' ἀμῶνι!
 Τὸ τάμα πού τῆς ἔταξες, τὴν ὥρα π' ἀπ' τὴν κλίνῃ,
 τὰ χεῖλη σου πρὸς τ' ἀφραστον εἰκόνημα εἶχαν κλίνει,
 Κι' ἀπ' ὄξω, λαὸς πού ἐγνώρισεν ἀλαλαγμόν, εἰσίγα
 Κρατώντας τὸν ἀνασασμὸ γιὰ τὸ γλυκό του Ρήγα!

Ἄκου, καλὲ καὶ δυνατέ, στητὲ καὶ τίμιε κι' ἴσε!
 Τούτη τῆ δεύτερη σιωπῆ ποῦ γίνηκε, ἄξια λύσε,
 Σὰ λειτουργός, ποῦ μυστικά τὰ χεῖλη του ἀναθεύει
 Μὲς στὸ ἑρὸ τῆς Τράπεζας ἀγγιζοντας τὰ σκεύη
 Γιατ' αὐδ' ἡ Νίκη, ποῦ στὶς νιὲς καρδιὲς φουντώνει, φτάνει
 Μὲς τ' ἄγιο δισκοπότηρο τ' ἀνάμα νὰ ζεστάνει.
 Οὐτ' ἡ βαριά δαλματική, τὰ ρόδα φορτωμένη,
 Τοῦ Νικηφόρου ὁποῦ στ' Ἄγιονόρος σὲ προσμένει,
 Μήτε ὁ δικέφαλος ἀητός, ποῦ ἀπὸ ζουμπρούτι σοῦχει
 Κεντήσει ἡ Δόξα στ' ἄλικο βασιλικὸ τσαρούχι,
 Μὰ ἡ Νιότη ποῦ σὲ πότισε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Μετρώντας σου τὴν κάθε πνοὴ μὲ τὸ μαργαριτάρι
 Καὶ μὲ κρυφὰ ροδόσταμα γλυκὰ γιὰ νὰ κοιμᾶσαι,
 Χρυσὰ σταμνιά δλο βάρσαμο, στὸν ὕπνο, λούζοντάς σε!
 Μὴν ξενοχτᾶς τὰ λείψανα, κρυφὰ μὴ λιτανεύεις,
 Τὴν ἀρετὴν, ὁποῦ θεϊκὰ μᾶς κάρφωσε, ν' ἀνέθεις,
 Κάθε νυχτιὰ χιλιόδροσα, φέρνει ἀγκαλιὲς τὰ κρῖνα
 Καὶ τὰ πιθώνει μυστικά στὸ χῶμα τους ἡ Ἀθή·α!
 Κι' ἡ Νιότη βγαίνει πᾶσαν αὐγῆ, μὰ δίχως νὰ ζυγώσει,
 Γιὰ νὰ θαυμάσει, σιωπηλὴ, τὸν τάφο π' ὄχει ὑψώσει!
 Μόνο τῆ ζωῆ ποῦ σοῦ ἔδωκε τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρη,
 Μετρώντας του τὴν κάθε πνοὴ μὲ τὸ μαργαριτάρι,
 Νὰ τὴν κρατήσης, ἄσπιλγν, ἀμόλυντην ὡς μέσα,
 Τ' ἄδυτα μέσα τῆς ψυχῆς, πού·ναι ψυχῆ, ἡ ἀνέσα!
 Κι' ὅπως γεωργός ὁποῦ ζητάει βροχὴ γιὰ τὰ σπαρτά του,
 Τὸ χῶμα μόνο γνιάζεται π' ὄλο θαμπώνει κάτου,
 Ὅσο ποῦ ἡ μαύρη συγνεφιά, τὸν οὐρανὸ σκεπάζει
 Κυλᾶ ἡ βροντὴ, φέγγ' ἡ ἀστραπή, δυὸ καὶ τρεῖς στάλες στάζει,
 Μὰ ξάφνου μὲ τοῦ κερανοῦ τὸ σκούξιμο ἡ πλημμύρα
 Τῆ γῆ χορεύει, ὑψώνοντας τὰ πλέον ἀδρά της μύρα,
 Κάποιοι εἴμαστε ποῦ τὸ στέρεο φορώντας ἀποφόρι
 Τῆς Μοίρας, σηκωνόμαστε κοντά σου, Σταυροφόροι,

Τὴν ὥρα δ'που κρινόθωρο, θ' ἀνοίγει τὸ ὄνειρό σου,
Στρατιῆς ἀγγέλων νὰ ταχτοῦν μαζί μας, στὸ πλευρό σου,

*Ἐφημ. «Ἀκρόπολις», 11 Δεκεμβρίου 1916.

ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Ἰπακοή κ' ἡ ἀναπνοή, σὲ θάμπος μου καρφώνει
Τὸ νοῦ, ἐνῶ γύρα μου τὸ φῶς τὸ ἀνέλπιστο κορφώνει.
Ἀπάνου ἀπ' τὰ παράταιρα κι' ἀπὸ τὴ μάταιην ὥρα
Στὸν αἰῶνα φέγγε ἀτάραχη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα.
Θερμὰ σὲ ζώνει ἀστέρωμα καὶ μαντικά χτυπᾶνε
Γύρα σου, οἱ κόσμοι ἀθάνατοι, ποὺ καὶν καὶ σὲ κυττᾶνε.
Γαλήνη μεγαλόχαρη, στὸν ἄχαρο κυκλῶνα,
Τῆς πίστες ὡς ἐστύλωσες τὴ μαρμαροκολῶνα,
Κι' ὀλόβολη, ἀκατάσυρτη στὸ πείσμα τῶν ἀνέμων
Φωτᾶς, σὰν ἡ πανσέληνος, τὸ πέλαο τῶν πολέμων,
Διῶξε τὸ μαῦρο σύγνεφο, νὰ λάμψει ἡ θεία κοιλάδα,
Μ' ὄλα τὰ κρίνα τῆς ὀρτά, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἢ Ἑλλάδα!
Κι' ἂν τὸ χαλκεύει ἡ μοίρα τῆς νὰ φέξει μιὰν ἡμέρα,
Ποὺ ὡς αἶμα ταύρου ἢ σάλπιγγα, νὰ βάψει τὸν ἀέρα,
Κι' ἂν σκούζει σύνταχα ὁ βαλμᾶς, φορώντας τὴν κορώννα,
Τοῦ Σατανᾶ, στὰ σκοτεινά, μὲ τὸν τυφλὸ λεγεῶνα,
Τ' ἀκάθαρτο συγκρίνοντας τὸ πνέμα μ' ἓνα στόμα,
Καθὼς μηνάει τῶν κορακιῶν τῶν ψοφιμῶνε ἢ βρώμα,
Κι' ἂν ὡς κυττᾶνε οἱ Σάτυροι στοὺς ὑπνοὺς τῆς μιᾶ Νύφη,
Κι' ὅπως ὁ λάγνος πίθηκος, ποὺ τὰ κρυφά του γλύφει,
— ἔτσι τὸν ξένο, ὀλόγυρα, στ' ἅγια του πέλαγα, εἶδα —
Σὲ ἰδεῖ μὲ μάτια ἀλλοίθωρα, γῆ τοῦ Ἥλιου, ὦ Τιτανίδα,
Ἀπάνω ἀπ' τὰ παράταιρα, κι' ἀπὸ τὴ μάταιην ὥρα,
Στὸν αἰῶνα, φέγγε, ἀτάραχη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα!
Πῶς, μπρὸς στὴν ἅγια-κοινωνιὰ τᾶνδ' ὁ ἀσκητῆς νηστεύει,
Νιώθει ὁ κρυφὸς ἀγῶνας τοῦ βαθειά του νὰ θεριεύει,
Ὡς ποὺ ψυχὴ κι' ἀναπνοὴ στὴ δόξα του καρφώνει
Τὸ νοῦ, ἐνῶ γύρα του τὸ φῶς τὸ ἀνέλπιστο καρφώνει,
Ἄντρας, γυναίκα, γέροντας, παιδί, παρθένα, ὀμπρὸς σου,
Μὲ τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ, θεριεύει, νὰ ὁ λαός σου.
Κι' ἂν αὔριο ἔρτει ὁ ἄγγελος τοῦ δοξαστοῦ θανάτου,

Νά τοῦ μετρήσει ἀπάνω του, γοργός τὰ κόκκαλά του,
 Κι' ἂν ἀπ' τῆ μοίρα χαλκευτεῖ στίς μέρες μιὰν ἡμέρα,
 Ποῦ ὡς αἶμα ταύρου, ἡ σάλπιγγα θὰ βάψει τὸν ἀέρα,
 Ἄντρας, γυναίκα, γέροντας, παιδί, παρθένα ὀμπρός σου
 Μὲ τὸ κομμάτι τοῦ στερνοῦ ψωμοῦ, φωτιά ὁ λαός σου,
 Θὰ νὰ σκιρτήσῃ ἀκράτητος, νὰ θρέψῃ τὸ καμίνι,
 Τὶ ὁ σπόρος ζῆ τοῦ ἀθάνατου καὶ μέσα ἔχει ἀπομείνει
 Νὰ σοῦ κράξῃ πασίχαρος. Τὸ κουφάρι μου πάρτο
 Καὶ σκῶσε μὲ τῆ στάχτη μου τῆς δόξας μου τὸν ἄρτο,
 Τὶ ὁ σπόρος ζεῖ τοῦ ἀθάνατου καὶ μέσα μου παλεύει,
 Ὡσὰν ἡ σάρκα, τοῦ ψωμοῦ τοῦ πρόσφορου, ν' ἀνέβῃ,
 Ἀπάνω ἀπ' τὰ παράταιρα κι' ἀπὸ τῆ μάταιην ὥρα,
 Νὰ φέγγῃ, ἡ ἀβασίλευτη ψυχὴ, ἀγαλματοφόρα.

Ἐφημ. «Ἀκρόπολις», 28 Δεκεμβρίου 1916.

ΤΗΣ ΚΟΠΡΟΥ ΤΟ ΨΩΜΙ

Μάνα τοῦ δλόρθου τοῦ ἀσταχυοῦ, τοῦ μυστικοῦ, τὸ στᾶρι,
 Ποῦ ντυέσαι, ὡς χρυσοστόλιδο χοντρὸ μαργαριτᾶρι,
 Καὶ μέγα ἀπὸ τὸ χῶμα σου, πεντάκρυφο σημάδι,
 Μ' ὄλες τίς ρίζες του ἱερό, τὸ πάει ἡ ψυχὴ στὸν Ἄδη,
 Νὰ λαχταρήσῃ Ἀνάσταση κι' ὁ μάταιος νοῦς π' ἀνοίγει,
 Φτερὰ μικρά, τὸ μητρικὸν ἀγρό σου νὰ ξεφύγει,
 Τοῦ ἄρτου Κυρὰ τοῦ ἀνεβατοῦ ποῦ τὸ σφραγίζει ἀστέρι,
 Δοσμένο ἀπὸ τῆ Δήμητρα, τῆς μάνας Θεοῦ τὸ χέρι,
 Τώρα ποῦ ἡ μέρα χάραξε, νὰ τὸ γευτεῖς φαρμάκι,
 Μὲ τὸ προζύμι τῆς χολῆς, μὲ τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι,
 Καὶ τὸ ζιζάνιο μέσα σου καὶ τὸ κριθάρι κι' ἡ αἶρη,
 Διώχνει ἀπὸ στήθεια νιόνυφα, τὸ γάλα ὡς περιστέρι,
 Καὶ τοὺς πεθαίνουν τὰ μωρὰ στὸν κόρφο, ἀγνοί σου ἀγγέλοι,
 Μὴν τ' ἀρνηστεῖς, Ἀθάνατη, πρὶν γίνῃ ἡ πίκρα μέλι!
 Κι' ἂν σοῦ καθίσει στὸ λαιμὸ κι' ἂν σοῦ πατάει τῆ γλῶσσα,
 Σὰν τὸ στουρνάρι ἢ πέρδικα κι' ὡσὰν ἡ ἀκτίνα ἢ κλωσσα,
 Τὸν αἰμοστάτη, γέψου το, μὴν τ' ἀρνηστεῖς, χορτάσου, !
 Στ' ἄτιμο μέσα τὸ παχνὶ ποῦ ἐστήσανε μπροστά σου !

Μητέρα, σὰν ἡ Παναγιά, λιθανοκαπνισμένη,
 Σὰν ἡ βαθιὰ βουνοσπηλιά, τὰ δάκρυα φορτωμένη,
 Μὴν τ' ἀρνησεῖς τ' ἄθλιο ψωμί καὶ βλόγα το ἀπ' τῆ ρίζα,
 Νὰ γίνει σιδερόχορτο, δρακοβοτάνι ἢ βρίζα,
 Μὰ ν' ἀπομένει ἡ πίκρα τῆς πικρότερη βαθιὰ τῆς,
 Νὰ γνωριστῆ ἡ ἀθάνατη ψυχὴ, στὴ μοναξιὰ τῆς!

Κι' ἐγὼ σὰν ὁ τρανόψυχος προφήτης ποὺ μπροστά τους
 Κρίθινα ἀράδιασε ψωμιὰ νὰ λύσει τὴ σκλαβιά τους,
 Καὶ γιὰ ν' ἀκούσει τῆς καρδιάς τοῦ πιὸ μικροῦ τὰ ρίγη
 Σὲ κόπρο μέσα, σὲ σβουνιὰ θροφή του τὰ τυλίγει,

Ὅς ποὺ τ' ἀνάγυρα ἡ ψυχὴ, τὴ φρίκη νὰ ξεράσει,
 Κι' ὠ θάμα! ὁ λόγος, ποταμός, ποὺ τὸ φραγμὸ του ἔχει σπάσει..

Ἀπὸ τὸ στόμα του ὤρμησε πληθαίνοντας τὰ ρεῖθρα,
 Καὶ μὲς τὸ στόμα του, γλυκὸς σὰ νιότρυγη κερήθρα,
 Κράζω τοὺς ἄντρες γύρα μου, τοὺς ὄρθιους, λυτρωμένους,
 Μὲ χῶμα ἀπὸ τὸ χῶμα του, σὰ φίδια σου, θρεμμένους,
 Κυττῶ, ἀνακράζω μαντικά· ξυπνᾶ ὁ λαός, λαός σου!
 Φτάνει ὁ τεχνίτης καθαρός, ὁ στοχαστῆς δικός σου!

Μητέρα, ὡς ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, λιθανοκαπνισμένη,
 Μεγαλομάτα, Φοβερὴ, τὰ δάκρυα φορτωμένη,

Μὴν τ' ἀρνησεῖς τέτοιο ψωμί καὶ βλόγα το ἀπ' τῆ ρίζα,
 Νὰ γίνει σιδερόχορτο, δρακοβοτάνι, ἢ βρίζα,

Μὰ ν' ἀπομείνει ἡ πίκρα τῆς πικρότερη βαθιὰ τῆς,
 Νὰ γνωριστῆ, ἡ ἀθάνατη Φυλὴ, στὴ μοναξιὰ τῆς!

Ἐφημ. «Ἀκρόπολις», 15 Ἰαν. 1917

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Νύχτα, 1 Ἰουνίου 1917.
 Μάνη.

Ὅλονυχτίς θὰ νὰ σοῦ σειῶ Καλέ μου τὸ μαντίλι,
 Ὅς ποὺ νὰ ἰδῶ στὰ πέλαγα τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλῃ!

Ὀλονυχτίς θά τὰ βαστώ, τὰ μάτια μου, ἀνοιγμένα,
 Ὡς νὰ διαβῆς τῆς πίκρας σου τὸν κάβο ἀναπαμένα!
 Καθὼς ἀγγίζει αὐγερινός, φλόγ' ἀφθαρτη, τὸ κῦμα,
 Θὰ σοῦ φωτᾷ ἡ ἀγρύπνια μου, τοῦ карабиού τὴν πρύμα!
 Βουδὸν ἀδιάκοπο φτερό, θωρακωτὸ ἅγιο θάρρος,
 Τριγύρ' ἀπ' τὸ κατάρτι σου, θ' ἀκολουθᾶω, σὰ γλάρος!
 Ὅσα εἶναι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ σ' ἀστροφεγγιὰ ἀνοιγμένα,
 Χιλιάδες μάτια ἀκοίμητα, θὰ ν' ἀγρυπνᾶν, μὲ μένα.
 Στὸ κλάμα τὸ ἀξεδιάλυτο ποῦ ἀκοῦς μακρὰ, μαζὶ σου,
 Σὰ μιὰ ψυχάλα σιγανὴ στὰ πλάτη τῆς ἀβύσσου,
 Στὸ μυστικὸ μουρμουρητὸ ποῦ μύρια χεῖλια κάνουν
 Μιὰν ἀξεχώριστην εὐκὴ, καφτά, νὰ σὲ προκάνουν.
 Μὲς τὴν ἀχὼ ποῦ πνίγεται κι ὁ σάλος τῶν κυμάτων,
 Σάν, ὅμοιον αἷμα, ἀπ' τὸ λαιμὸ πηδώντας τῶν θυμάτων
 Ἔσοπᾶ ὁ λυγμός, μὴν ξιπαστεῖς, στὸ γέλιο ὀποῦ πηγαῖο,
 Ἀπ' τὸ δεμένο Ἴονιο, στὸ ἀτιμασμένο Αἰγαῖο,
 Γέλιο πλατιόν, ὀποῦ ἡ ψυχὴ, θεϊκὰ χορτάτη ἀκούει,
 Τὶς θύρες τοῦ ἤχου, ἀθάνατο, καθημερινά, νὰ κρούη,
 Φωνὴ στὸ χάος ἀλάθευτη, προφητικὸ μεθύσι,
 Βροντὴ Μαγιοῦ ἀπ' τὰ στέρνα μου κυλώντας, θέλει ἀχῆσει!
 Κῦμα Ἀπολλώνιο, μυστικὴ γιομάτον Εὐφροσύνη,
 Μὲς τὰ κρυφὰ τῆς Κόλασης, θ' ἀστράφτει δικαιοσύνη!
 Θὰ σπαρταράει, στὰ δίχτυα του τ' ἀθάνατα πιασμένο,
 Τὸ μάταιο, τὸ λιγόχαρο στοιχειό, τὸ κολασμένο!
 Μὲ τὸν παλμὸ τῆς ἀστραπῆς, στ' ἄσπρο του φῶς νὰ γράφη,
 Τ' ἄθλιο κοπάδι, ποῦ μασσᾷ, μὲ δόντια ἀπὸ χρυσάφι!
 Μὲ τὸν παλμὸ τῆς ἀστραπῆς, ἅγιαν ἀνάβρα αἰφνίδια,
 Τῆς ψεύτρας δύναμης, θεϊκὰ νὰ φέγγη τὰ παιχνίδια!
 Ὀλονυχτίς θὰ νὰ σοῦ σειῶ, Καλέ μου, τὸ μαντίλι,
 Ὡς ποῦ νὰ ἰδῶ στὰ κύματα, τὸν ἥλιο τ' ἀνατείλη!
 Ὀλονυχτίς θὰ τὰ βαστώ τὰ μάτια μου ἀνοιγμένα,
 Ὡς νὰ διαβῆς, τοῦ Πάθους σου τὸν κάβο, ἀναπαμένα!

Ἄκουσε, ρέμμα ἀπανωτό, γυμνῶν ψυχῶνε πλήθος,
 Κῦμα φουσκώνει ἀθάνατο, ἢ Ἑλλάδα σου, ἓνα στήθος!
 Στὸ μυστικὸ ταξίδι σου, στὸν πιδ πικρὸ σου ἀγώνα,
 Στὴν πρύμνα, νὰ τοῦ карабиού, ἢ Ἑλλάδα σου Γοργόνα!
 Βαριά εἶν' ἡ πρύμνα, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχεν ἀποστάσει!
 Μ' ἀπὸ τὴν πλώρα, στὸ μικρὸ βαθιὰ τὸ εἰκονοστάσι!
 Ἡ Μάννα Θεοῦ, ποὺ σ' ἀβαθια σὰν ἐχανόσουν σκόπη,
 Σοῦ φύσηξ' ἀπ' τὸ σπλάχνο της, τὴ μυστικὴ της νιότη,
 Μὲ τὴ θωριά πεντάχλωμη στὸ κρεμαστὸ καντύλι,
 Κάτου ἀπ' τὸ μέγα μέτωπο, ποὺ σκέπει τὸ μαντίλι,
 Στὴν ἄβυσσο τοῦ πόνου της, ποὺ στοίχισε ἅγια Χάρη,
 Ἄργομετράει, ἀγέλαστη, τοῦ γυρισμοῦ τὸ ἀχνάρι!

Τεῦχος «Στοῦ Βασιλιᾶ τὸ Γυρισμό», 6 Δεκ. 1920.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,

I

Τώρα, ποὺ ἀγγίζεις μέσα σου τὸν τρισεθαθὸ οὐρανό,
 Γιατὶ βαθειά σου ἐφέγγιζε παντοτινά, καλή μου.
 Τώρα ποὺ βλέπεις ξάστερο τὸ πνέμα μου γυμνό,
 Τί ἐχώρεςες στὰ σπλάχνα σου τὸ ἀπέραντο φιλί μου.

Τώρα κι' ἐγὼ ἀνετάραχος, ἀπάνω ἀπ' τὸ γκρεμό,
 Κοιτάζω, πέρα ἀπὸ τὴ γῆ, τὴ νέαν ἀνατολή μου.
 Κι' ὡς νὰ φορῶ τὴν ἀναρχὴν ἀγγελικὴ στολή μου,
 Οὐδὲ τ' ἀστέρια, οὐδὲ τὴ γῆ λογιάζοντας, φτονῶ.

Μιά εἶν' ἡ ζωὴ τοῦ πόθου μου, καὶ μιὰ ἡ ζωὴ ἡ ἀγνή μου,
 Κ' ἡ σκέψη μου ἡ ἀδάμαστη, κ' ἡ σάρκα, κ' ἡ ψυχὴ.
 Κι' ὡς ἓνας φοίνικας τρανὸς στὰ πλάτη τῆς ἐρήμου,
 Σκορπίζω δλοῦθε τοῦ Ἐρωτα τὴ γύρη, ὡς προσευχή.

Περ. «Νέα Ἑστία», 1 Φεβρουαρίου 1935.

II

Σ' εὐχαριστῶ ποὺ σύντριψες κομμάτια τὴν καρδιά μου
 Σὰ ν' ἄταν ἓνα πῆλινο λαγῆνι ταπεινό.

Κι' ένιωσα τ' άστρα-άδόκητα νά φέγγουνε βαθειά μου
Σά μύρια βέλη άλάθευτα, σταλτά άπ' τόν ούρανό.

Σ' εύχαριστώ ποδ μ' άνοιξες αίφνίδια στό κορμί μου,
Τήν τρίςοβαθη και διάπλατη του πάθους μας πληγή.
Τι τώρα νιώθω δλάνοιχτο τδ σάρκίνο κλουδί μου
Κ' έν' ή ψυχή μου ελεύτερη σάμπως πουλί νά βγή.

Περ. «Ίόνιος Άνθολογία», 9 Φεβρ. 1985

ΤΟ "ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ,,

Του Παντελη Πρεβελάκη

Σάν άσκητής όποδ κρατάει δλάργυρη χυμένη
του ξακουστοδ μοναστηριου ποδ κάηκε τή θωριά,
μιά χωροπούλα δλάκερη στη φούχτα του στημένη,
μέ τδ καστρί, μέ τά κελλιά, μέ τά καμπαναριά,

όμοια βαθειά μου σήμερα μιάν πολιτεία χαμένη,
μ' άποδ λογάρι καθαρδ σκληρά πελεκητή,
κι' άποδ τόν ίδιο πόνο Σου γαλήνια φωτισμένη,
τδ Ρέθεμνος, ή σκέψη μου χάρη σέ Σε κρατεί.

Περ. «Νέα Έστία», 15 Ματου 1989, τεύχος 298.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Στή Βάσω Κατράκη

Γραμμή στόν "Ηλιο!...
Μιά λευκή φτερούγα άνοιξεν άξαφνα,
κι' άπλώθη σά γλώσσα άφρου σ' άμμούδα ωκεανου,
σά συννεφιά άνοιξιάτικη παντου στά ούράνια...

Γραμμή στόν "Ηλιο!
Θάμπωσα; Δέ βλέπω;
Γραμμή, ψηλά στόν "Ηλιο!...
'Ο Ίσκιος μου, μ' άφήκε κιόλας; —
Τδν ήπιε ή γή;
Μή φεύγεις... δέ σέ φτάνω —
Πρέπει νά πάω τδ γράμμα αύτδ και νά γυρίσω...
Μπορεί νά σπάσει τδ φτερό μου, έτσι ποδ πάω...

“Ολες οί πνοές φυσᾶνε... Στάσου λίγο...
 Νά, ποῦ φτερώνω ἀπάνω ἀπ’ τὴν ψυχὴ μου,
 ἀπάνω, ἀπάνω!

Μὰ τί νὰ τούτος ὁ ἦχος;
 Τὸν ἀκούς;

Ἀκούς τὰ βόλια γύρα ἀπ’ τὰ φτερά σου;
 Ἀκούς στὸν ἀέρα τὸ σεισμὸ ἀπὸ τὰ κανόνια;
 Ἄκου, πὼς κρώζουν τὰ κοράκια...

Εἶναι τὸ χάος;

“Ὅχι, εἶν’ οἱ ἄνθρωποι ποῦ πολεμᾶνε τοὺς
 ἀνθρώπους...

Σὲ κυνηγᾶνε; Χυμᾶν ἀπάνω σου;
 Ζητᾶν φοβίμα; ἢ μὴ ζητᾶν Ἑσένα;
 Κρῶξτε: «πεινάτε»;

Ἄφιστε τὴν κ’ ἐλάτε κατὰ μένα,
 πάρτε μου ἐμὲ τὴ σάρκα...

Ἐμένα ὁ ἴσκιος μου πιά χάθηκε, μ’ ἀφήκε...

Ἐχύθηκε σὰν αἷμα, καὶ τὸν ἦπιε ἡ γῆ,
 τὸν γλύψαν

κάτου στὸ χῶμα τὰ σκυλιά...

Αἶ, ἐσεῖς ἄνθρωποι!

Νά, κατεβαίνω... κατεβαίνω...

Πάρτε, τὸ γράμμα αὐτό...

Πάρτε μου, γλήγορα, τὸ γράμμα αὐτό...

Βαραίνει...

Μοῦ σφίγγει, σὰ φίδι τὸ λαιμό...

Πάρτε μου αὐτὸ τὸ γράμμα...

Θέλω νὰ φύγω —

θέλω νὰ γυρίσω...

Δὲν ἀκούω τὸ σύντροφό μου...

Δὲ βλέπω...

Ἀπόμεινε μακριά, μακριά μου;

Γύρισε πίσω;

Ἡ μὴ σκοτώθη;

Νά πάω δεξιά; νά πάω ζερβά;

Τὸ γράμμα!...
 Τὸ πήρατε;
 Γυρίζω... φεύγω...

*

Κάτι ἐκλείσε ἀξαφνα — καὶ κάτι ἀνοιξε πάλι...

Σὰν πύλες τερψίτιες νᾶχει ἀνοίξει ἓνας
 ναός...

Μὰ εἶν' ἄδειος... Τί; Δὲν εἶναι μέσα
 κανεῖς;

Κρυώνω... κρυώνω...

Δὲν μπήκε μέσα κεῖ, ἡ ἀγαπημένη μου, ἡ
 «ὠρχία» μου, ἡ «περιστερά» μου;

Θυμᾶμαι τώρα μόνο; Τώρα μόνο βλέπω;

Ἐλεύτερος εἶν' ὁ λαιμός μου ἀπὸ τὸ βᾶρος
 ποὺ τὸ λυγοῦσε. Ὅμως ὁ ἔλιγγος θροναίαστη
 μὲς στὸ κεφάλι μου...

Ὅλα γίναν στάχτη ξοπίσωθέ μου...

Εἶναι διπλά, τριπλά εἶναι τὰ κανόνια
 ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ διαβάσανε τὸ γράμμα.

Ὁ ἀγέρας πιά μου λείπει...

Ἀπέραντος εἶν' ὁ ναός, τὸ νιώθω...

Ὅμως τὰ φτερὰ τῆς ζωῆς, εἶναι πολὺ μεγάλα...

Μὰ καὶ τὰ δικά μου, πῶς μεγαλώνουν ἔτσι;

Δὲν τὰ σκῶνει τὸ κορμί μου.

Γίναν ἀπέραντα...

Μήτ' ἡ ζωὴ λοιπὸν δὲν τὰ χωράει;

Εἶναι μικρὸ τὸ διάστημα νὰ τὸ σαλέψω...

Μὰ ἡ σπίθα αὐτὴ ποὺ προχωρεῖ

καὶ ποὺ δρομίζει

σὰν τὸ πεφτάστρι, πῶς δρμάει καὶ φανερώνει

σὰ μιὰ ρομφαία,

σὰ λόγχη δλόισα στὴν καρδιά μου!

Δὲν εἶναι τ' ἄλλο περιστέρι,

τὸ ἄλλο, τὸ ἄλλο,

αὐτὸ ποὺ ἀπίθωσε μιὰ φούχτα στὴ φωλιά μου;

Μὰ ἐγὼ δὲν στέκω μπρὸς στή λόγχη;
 Δὲν προσμένω δλοένα ἀγνάντια στή
 ρομφαία;

Ἄ, νὰ δεχτῶ αὐτὸ ποὺ λέει νὰ μὲ χωρίσει,
 νὰ σπάσει ὁ ὑστερος ὀρίζοντας γιὰ μένα,
 νὰ σπάσει ὁ κύκλος ὁ στερνὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου,
 καὶ νὰ βυθίσω στὸ ζεστό, ζεστὸν ἀγέρα
 τοῦ πρώτου κήπου ποὺ φτερούγισα,
 τοῦ πρώτου παράδεισου,
 τοῦ πρώτου,
 ποὺ ἓνα χέρι Ἀνθρώπου
 ἐθέλησε νὰ τὸν χαλάσει
 ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους
 κ' ἐθέλησε νὰ τὸν σκοτώσει στήν καρδιά μου!...
 Μὰ νά, ἡ καρδιά μου ὠρίμασε μονάχη της,
 κι' ἀνοίγει μονάχη σὰν καρπός...

Ἄνοίγει σάμπως καρπὸς
 ποὺ τὸν ἐκλώσθησε ἓνας ἄλλος ἥλιος,
 μιὰ νοσταλγία ποὺ εἶτανε βαθειά μου πάντα,
 ἡ νοσταλγία ποὺ πάντα ἦταν βαθειά μου...
 Λύνεται τώρα ἡ καρδιά μου μέσα στὸ Ἔνα,
 στὸ Ἔνα μέσα καὶ τὸ Πᾶν...
 Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα κοπήκαν πιὰ
 Στὴν ὑστερὴ κορφὴ ἀνασαίνω τοῦ
 Σταυροῦ...

Ἐδῶ εἶσο' ἀγάπη μου λοιπόν;
 Στὸ ὕψος τοῦτο
 ὁ ἔλιγγος πιὰ δὲν μὲ ζαλίζει,
 δὲν μ' ἀγγίζει...

Ἐδῶ εἶσαι πάντα, ἀγάπη μου,
 Ἐδῶ εἶσαι κάτω ἀπ' τὴν καρδιά μου...

Κ' Ἔσεῖς ἀνθρώποι, Ἔσεῖς ἀνθρώποι,
 — τάχατε μ' ἀκοῦτε; —
 Πεθαίνω κι' ἀνασταίνομαι...

Μ' ἀκούτε; Νά την ἢ ὑστερη πνοή μου.
για σὰς:

«Εἰρήνη!.. Εἰρήνη!.. Εἰρήνη!..»

«Φιλολογική Πρωτοχρονιά» 1950

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ

Φωνή λαοῦ — Φωνή Θεοῦ
Βογγάζει σὰν τὸ μελτέμι,
— Ἀκούει ὄχτρος καὶ τρέμει —
Τὴν παίρνει ἢ κλεφτουριά.

«Σηκώσου Ἑλλάδα σύψυχη
κ' αἱματοτσακισμένη,
Σηκώσου ἀναστημένη
Στὴ νέα Σου Λευτεριά

Τὴν παίρνουν χῶρες καὶ χωριά
Βουὴ ἀπὸ πλέριξ μάχη,
Τὴν παίρνουν οἱ ξωμάχοι
Σὰν δροσερὸ βορριά

— Ἐμεῖς θὰ τὴν κρατήσουμε
Θεμέλιο καὶ κολόνα,
Στὸ νέο τοῦ ἀνθρώπου ἀγῶνα
ἢ δόξα σου νὰ ζεῖ.

Ἐφημ. «Δημοκρατικὸς Τύπος», 24 Ἰουνίου 1951

Ω, Η ΑΛΑΦΙΝΑ...

— ὦ, ἡ ἀλαφίνα, ν' ἀκουσε τὸ πρωτοβρόχι!
Θὰ νὰ σκιρτήση ἢ χάρη σου στὴ σκιά μου,
Μὲ τὰ πηδήματα τῆς ἀναγάλλιας θάρτη;
— Ποιὸς μουρμουρίζει στὰ σκοτάδια τὸ «ὄχι;»
Ὅχι ἢ βροχή, ὄχι ἢ βροχή, κυρά μου!
Ἡ βροχή μου λέει μόνο «πάρτη, νάρτη, πάρτη»
ὦ ἀλαφίνα μου βρέχει! Δὲ μοῦ σφίγγει
Τὴν ὥρα τούτη ἢ ἔγνια τὸ μηλίγγι
Μὰ ἕνας ἀέρας στὰ παράθυρά μου
φυσάει μὲ τὴ λαχτάρα τῆς δροσιάς σου.
— Εἶμαι σιμά σου, ἀγάπη μου, σιμά σου!
— ὦ, μὴν ἀργῆς, ζαρκάδα μου, Κυρά μου.

Περ. «Νέος Καλλιτέχνης», Ἰούλιος 1951

ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ

Ἔτσι θαρροῦσα μέσα στὴν Αἰώνια
Νύχτα, πὼς πάνω ἀπ' τὸ κιούρι μου ὁ Χρόνος

δλόρτος εἶχε σταματήσει· τί τοῦ Βόθιου
 Δράκοντα ἦταν ἐκεῖνα τὰ λημέρια. Μὰ ὦ Νύχτα
 Μητέρα τῶν τιτάνων Θεῶν, ξάφνου ἀπ' τὰ μαῦρα
 σπλάχνου σου μέγα φέγγος ἐξεχύθη καὶ τὸ δῶμα
 ἄστραψεν ὅλο κι' ἐφωτίστη κι' ὅλοι ἀνάψαν
 οἱ κεροστάτες μόνοι τους καὶ μέγα
 πανηγύρι νᾶρχισαν γύρω κι' ἀπάνωθι μου
 οἱ μελλοθάνατοι ἀντάμα μὲ τοὺς δῆμιους,
 εἰ, καινούργια ἡμέρα ἐγίνοσσαν ὦ Νύχτα
 Μητέρα τῶν τιτάνων Θεῶν, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας!

Καινούργια ἡμέρα γιὰ μένα, γιὰ σένα, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο!

Περ. «Φιλολογικὴ Πρωτοχρονιά», 1952

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

